

ANTONI ASUNCIÓN, CANDIDAT A LES PRIMÀRIES DEL PSPV-PSOE

Text: FRANCESC VIADEL / Fotos: RAFA GIL

"El govern valencià és menor d'edat"

L'ex-ministre Antoni Asunción (Manises, 1951), ha estat els darrers mesos un dels impulsors més controvertits de la renovació del PSPV-PSOE. Ara, i des de fa algunes setmanes, lluita per ser el candidat socialista a la Generalitat valenciana.

Fa algun temps vostè va dir públicament que no es presentaria a unes primàries per coherència personal. No es prenga malament la pregunta però quina és ara la coherència d'Antoni Asunción?

—En un moment donat jo estava més a prop de la militància que els mateixos dirigents... era un fet pel qual m'estaven estigmatitzant... això m'ha motivat...

—Ja, però sospite que en aquest canvi d'actitud hi ha un component de garantia d'èxit, el fet que vostè pense que té possibilitats de guanyar les primàries, i fins i tot la Generalitat Valenciana...

—Per descomptat, aquest és el compromís que tinc amb el meu partit. Si repasses l'hemeroteca ho veuràs... quan jo fa dos anys vaig decidir al gener que no aniria en les llistes, reclamava també unes primàries. Esperava que passara més temps abans de poder aconseguir un procés com aquest, però finalment s'ha produït. Per tant és una de les coses que també m'ha il·lusionat i influït per tornar a la vida pública, és a dir, la democratització del partit. I ho faig des d'una plataforma on el que comptarà serà allò que diguen els companys, no hi haurà un recolzament en el poder.

—Justament, molta gent ha considerat arriscada la seua decisió perquè consideren que, al contrari que Joan Romero, vostè no té, en termes generals, un aparell del partit que li pugua fer costat.

—Això em resulta absolutament indiferent. Crec que puc guanyar les primàries i també derrotar la dreta. Ara, si els meus companys em diuen que no, doncs, mira, per mi no ha quedat. (Riu). Simplement no em

podrà retraure ningú mai que jo no m'he tirat avant. Hauré posat a disposició del partit tot el meu capital polític.

—Els darrers mesos i a propòsit del procés de primàries del PSPV-PSOE, s'ha parlat molt d'esperit de renovació, d'un tomb polític, però amb tot hi ha molta gent al carrer que pensa que tot açò no és més que una escenificació, que en definitiva es tracta d'una lluita interna de poder, d'un procés de renovació, sí, però de l'aparell socialista...

—Bé, açò simplement és el principi. Un principi que comença amb la possibilitat d'escollir el candidat. És un avenç considerable encara que cal continuar en aquest procés de renovació. És veritat, però, que ara com ara, els aparells de partit sempre tenen molta força. A la llarga, però, s'hauran de dedicar al que els pertoca: altes i baixes... el poder no l'ha de tenir l'aparell. Jo aposte per una proposta de democràcia interna que hauria d'acabar en una llei electoral valenciana i que abans s'haurà d'assajar al partit. Hem de comarcalitzar la circumscripció electoral de forma que cohesionem el territori, que la comarca siga a les Corts valencianes el que la província és a les Corts generals de Madrid. Crec que hauríem de definir el

"Hem de comarcalitzar la circumscripció electoral de forma que cohesionem el territori, que la comarca siga a les Corts valencianes el que la província és a les Corts generals de Madrid."

mapa comarcal. També pense que no cal fer organismes de gestió, ni institucions comarcals, però si anar a la circumscripció comarcal i que els polítics de les Corts valencianes siguen escollits pels ciutadans i ciutadanes de les comarques. A la llarga hauríem de triar els diputats i diputades valencianes en llistes obertes a les Corts valencianes. Seria un procés democràtic, la

millor manera de cohesionar políticament el territori valencià sense crear despeses.

—Aquests dies de campanya també ha incidit molt en l'atur...

—...Sí, l'atur és un dels problemes més importants. Sóc dels qui creuen en les velles formes Keynesianes de la inversió pública com a motor —no exclusivament sinó complementàriament— de l'economia. Totes les inversions que es puguen dedicar a medi ambient generen molts llocs de treball directe... els residus sòlids, la recuperació del patrimoni ambiental... Hem de mirar pel treball dels més joves, i potser el camí és el de generar inversions en aquest sentit, en un pla integral del medi ambient.

D'altra banda, tenim comarques molt deprimides, i ens cal ampliar els paràmetres del mercat d'expansió exterior. La ceràmica, el tèxtil, el calcer... són sectors clarament exportadors. El mercat exterior, en Àsia, Àfrica... és molt complicat, però es pot dominar. Però hem de tenir informació addicional, no passejar el cantant, ni fer una festa. Cal planificació seriosa, destinar gent a fer diagnòstics, a fer contactes. Per exemple, el camp, al País Valencià és un sector potentíssim i pot ser-ho més. Els propers anys tindrem un increment de la producció de cítrics impressionant i cal col·locar-los. Les institucions polítiques no poden quedar al marge d'aquestes qüestions... O el vi, ara que és un tema tractat a la Unió Europea. Nosaltres hi tenim coses a dir... la Universitat, els nostres tècnics en qualitats de vi, de raïms, de varietats, de promoció... I tot això, hi insistesc, requereix inversió pública.

—Tot això és el mateix que diu fer l'actual govern de la Generalitat, i els empresaris, la veritat, no semblen descontents...

—Això és un festival, aquestes coses no es fan així. L'Institut Valencià de l'Exportació (IVEX) està per a una altra cosa ben diferent. Crec que es requereix fer diagnòstics *in situ*, cooperar també amb els agregats comercials de les ambaixades, treballar i proporcionar contactes. Però un festival d'aquests?!... gastar-se una milionada en una traca d'aquestes no val per a res. A aquest tipus d'actes van els de la premsa del cor a veure què diu el cantant, però no els empresaris. Zaplana es pensa que és el flautista d'Hamelin, que tocant la flauta li anirà tot el món al darrere i això d'Hamelin no existeix, és un conte, pura fantasia. Jo duc el cantant i tots eixiran darrere seu, i és clar, ixen les fans, les xicones que els agrada Julio Iglesias (*Riu*)... Mira, fa almenys deu o quinze anys ja que a l'Índia vaig veure que els alemanys tenien unes oficines comercials en les quals estudiaven les potencialitats dels mercats i com s'havien d'enfocar les estratègies comercials. Bé, traslladem aquest model al

nostre país, contactem amb els empresaris i formem grups a l'exterior que ens obriuen els mercats. Això és una estructura seriosa i no el festival que han fet ara.

—I que va passar durant els anys en què el PSPV-PSOE va tenir el poder i per tant el control de l'Institut Valencià de l'Esportació?

—Crec que les eleccions passades varen tenir com a resultat la derrota del partit socialista, no? Per tant vull dedicar-me a jutjar el senyor Zaplana perquè els nostres errors ja els va castigar l'electorat. Ara a mi em pertoca parlar d'aquest darrers tres anys de legislatura.

—Tornem al seu partit, a les primàries. Què opina del seu oponent i secretari general dels socialistes valencians, Joan Romero?

—És un company que fa la seua faena. D'altra banda, crec també que podríem unir els nostres esforços... ell pot dedicar-se a les tasques del partit, que és per al

que l'hem triat i donat el nostre suport, perquè tot està encara per fer. Encara no hem dut a terme tot el que vam acordar al Congrés de la Politècnica i jo puc sumar el meu esforç al seu i anar avant junts.

—Quines coses queden pendents d'aquest procés de renovació de què em parla?

—Hem de fer ajustaments. Ho tenim tot per fer. La renovació és una conseqüència de la democratització. S'han de crear estructures, com la societat, perquè l'alternança siga una conseqüència i no mai un apriorisme.

—Hi ha un personatge molt important de la història del socialisme valencià que des que van començar les primàries ha quedat diluït. Em referesc a l'ex-president de la Generalitat Valenciana, Joan Lerma. Creu que tot el que està passant al si del PSPV-PSOE ha acabat convertint Joan Lerma en història?

—No!, no!... (*riu*) ell continua ací, al costat d'un candidat... continua present, en un altra línia si es vol, però hi continua.

—Vol dir que donarà encara alguna sorpresa?

—Jo no ho sé. No obstant això, vull dir que la qüestió no són les persones, sinó les idees i els projectes i si Lerma s'uneix a aquesta nova etapa de democratització del partit jo no tinc cap inconvenient a compartir projecte amb ell. Personalment tinc una molt bona relació amb Lerma.

—I què ha passat amb Carme Alborch? Ha estat el tema, un dels grans temes, de les primàries socialistes...

—Mmm... com diria la paraula exacta... crec que s'ha sentit sola. Mira, jo he dit des del principi, i a EL TEMPS ho vàreu publicar, que era una magnífica candidata tant per a la Generalitat com per a l'Ajuntament de València, pel qual es va decidir finalment.

"El que tenim ara és un govern menor d'edat que es gasta el que li dóna papà en fires i en festes. Apel·le a un poder valencià real que faça propostes a Madrid, per què no?"

L'hem animat tots, des de tots els vessants... És una persona molt honesta, molt vàlida i potser s'ha trobat immersa en manobres internes davant de les quals s'ha pogut trobar sola. No ho sé, hauria de dir ella per què ha decidit no presentar-se.

—*I això té solució?*

—M'agradaria. Em sap greu que el meu partit perda el potencial que aporta Carme Alborch.

—*Què li fa por a Antoni Asunción d'un hipotètic rival electoral com és Eduardo Zaplana?*

—Jo he fet guàrdia en moltes garites (*Riu*), ja no tinc por de res. Dit això crec que no s'ha de menysprear mai l'oponent. S'ha de ser conseqüent. Parle d'un oponent, Zaplana, que disposa de tot el poder dels mitjans de comunicació públics. Uns mitjans totalment dirigits, que fan tothora de corifeus del senyor Zaplana...

—*I, escolte, en cas de guanyar el seu partit la Generalitat Valenciana no tem haver de rebre una herència incòmoda?*

—Mire, pot ser molt complicat, perquè a més a més el País Valencià no està deslligat del que passa a Madrid, ni del que passa tampoc a Brussel·les. Ací hem de fer una política valenciana que mire cap amunt, tenir un govern valencià que vaja als centres de decisió amb garanties, que participe en les decisions polítiques europees, estatals, que és en definitiva des d'on ens arriba el finançament. Si no el que acaba passant és el que ocorre ara, que el nostre govern autonòmic sembla més aviat una diputació gran. Cal pensar seriosament en el que és un autogovern.

—*En quin sentit?*

—Mire, cal aprofundir seriosament en el desenvolupament de l'Estatut. Cal desenvolupar la llei de seguretat ciutadana, de la nostra policia autonòmica, mirar a veure qui coordina tots els recursos policíacs que existeixen. Dins del marc de la comarcalització caldria fer una proposta valenciana del que seria la nostra justícia, per tal de fer-la eficaç al nostre territori. Hem de tenir un govern valencià que assumisca tots els pro-

—**Com seria el País Valencià amb Antoni Asunción com a president de la Generalitat?**

—**Seria un país amb un govern major d'edat que prendria decisions i que no estaria preguntant —com el d'ara— a Madrid què és el que cal fer. L'actual govern és molt poc seriós. A Madrid el que cal és anar a fer coses, a fer propostes... als qui hem passat per allà, als qui hem treballat a Madrid, no ens impressiona gens (*Riu*).**

querra serà possible i que també seran possibles els pactes postelectorals amb Esquerra Unida. Ara bé, no li negaré tampoc que tinc les meues reserves, sobretot pel que fa a Esquerra Unida. Tinga present l'exemple gallec.

—*Ara, en ple procés de primàries i amb vostè com a candidat, algú pot voler tocar el tema del seu pas pel Ministeri d'Interior, parlar de l'afer Luis Roldán. De fet vostè mateix fins i tot va dir en aquest setmanari que si haguera sabut el que allà hi havia no hauria gosat a posar-hi els peus...*

—No em preocupa en absolut que diguen el que vulguen. Crec que vaig fer el que havia de fer. Així i tot, pense vostè que es va arribar a dir que a Roldán l'havíem assassinat, que l'havíem ofegat en l'Albufera... s'ha vist que era mentida. Imagine's si jo no haguera dimitit el que la dreta hauria dit. Va ser una època molt dura i a pesar de tot crec que vaig ser eficaç.

blesmes de la ciutadania sense mirar de qui és la competència, després ja negociarem amb l'estament competent la solució! Però de moment la iniciativa ha de ser de la Generalitat valenciana. Si no és així no estem en la línia de l'autogovern. El que tenim ara és un govern menor d'edat que es gasta el que papà li dona en fires i en festes. Apel·le a un poder valencià real, que faça propostes a Madrid, per què no?

—*I no troba que l'autoestima dels valencians, justament després de molts anys d'autonomia, està massa per terra per convèncer-la amb aquests arguments?*

—No sé com està l'autoestima dels valencians. Jo li dic el que he fet sempre. No em resigno mai que em donen ordres.

—*Vostè és dels qui pensen que per vèncer la dreta cal anar cap a una convergència real de les esquerres?*

—Si és possible, sí. Però pense també que de vegades parlem i parlem d'aquesta qüestió i després tot acaba en un no res. Crec que la convergència amb Nova Es-

